

ten weet te taxeren, ziet dat er geen enkele mogelijkheid van dien aard bestaat.

De inkt waarmede Knuttel deze bewering neerschreef, was waarschijnlijk nog niet opgedroogd of de pers bracht ons het bericht dat de Polen tot het offensief tegen Sovjet-Rusland waren overgegaan. Dit offensief is wel de beste weerlegging van Knuttels bewering. Tevens toont het nog eens klaar en scherp aan hoe onjuist de meeningen van deze neo-reformist zijn ten aanzien van de positie van de Entente-machten.

Het Poolsche offensief zou niet mogelijk zijn geweest zonder de materiele hulpmiddelen door de Entente-machten aan den „zelfstandige“ staat Polen verschaft en zonder de geestelijke sfeer door het Entente imperialisme gewekt en gevoed.

Het geloof aan de meerderwaardigheid van de Engelsche en de Amerikaansche „democratie“ en aan de meerdere revolutionaire strijdgezindheid van de arbeidersklasse in die landen, beheerscht nog steeds de politiek van de C. P. Dit komt typisch tot uiting als Knuttel zegt: „Een militaire dictatuur als zelfs nu in het verslagen en reeds „ontimperialiseerde“ Duitsland heerscht, zou in het overwinnend Engeland en Amerika ondenkbaar zijn. Ook zou de arbeidersklasse van die landen niet de helft van de misère dulden, waartegen de Deutsche nog maar broksgewijs in verzet komt“.

Wij wijzen tegenover deze „fantasterij“ van Knuttel op de werkelijkheid in het „democratische“ Amerika en Engeland. Wij wijzen op de afschuwelijke vervolgingen van de revolutionaire arbeiders in Amerika, vervolgingen zooals ze alleen in het Tzaristische Rusland en in het „Witte Hongarije“ mogelijk waren tot dusver. Als wij wijzen op het optreden van de Engelsche „democratie“ tegenover de revolutionaire lersche nationalist, is dit reeds voldoende om de bewering van Knuttel ten aanzien van Engeland te weerleggen.

Een onbetwistbaar feit is het, dat de Deutsche arbeiders veel verder zijn voortgeschreden op den weg der revolutionaire ontwikkeling dan de Engelsche en Amerikaansche. Voor de leiding van de C. P. en haar verdediger Knuttel ligt het zwaartepunt van de revolutionaire ontwikkeling in de Entenielanden. Wij meenen echter, dat de toekomst van de wereldrevolutie, ook van de Russische, afhangt van de vraag of het Deutsche proletariaat er in zal slagen zijn revolutie door te zetten en de proletarische Radenrepubliek te stichten.

Op het stichtingscongres van de K.A.P.D. te Berlijn, verklaarde een der Berlijnsche afgevaardigden: „Wij moeten derhalve stelling nemen tegenover de buitenlandse politiek van het West-Europeesche Secretariaat (der derde Internationale n.l.) Het verspreide de meening, alsof het zwaartepunt der ontwikkeling van de wereldrevolutie zich naar

de Entente-landen verplaatst heeft. Het diepte (prägte) de leuze van de oriëntering naar het Westen.

Ongetwijfeld was daarmede een contra-revolutionair element in het debat gebracht. Waarom het zwaartepunt van de ontwikkeling der wereldrevolutie in de Westelijke landen en niet in Duitschland ligt daarover zweeg men. Wij zijn van meening, dat het zwaartepunt nu evenals vroeger in Duitschland ligt. Het gevaar van de andere voorstelling ligt voor de hand. Op het moment, dat verklaard werd, dat het zwaartepunt van de wereldrevolutie in het Westen lag, wekte men in het Deutsche proletariaat de meening alsof Duitschland passief zou meedrijven in den stroom der wereld-revolutionaire ontwikkeling en alsof het zijnerzijds voor het voortschrijden der revolutie in Duitschland zooals in het algemeen voor het voortschrijden der wereld-revolutionaire ontwikkeling niets te doen zou hebben“.

Deze opvatting onderschrijven wij volkomen, de meening van Knuttel e.s. dat het zwaartepunt van de revolutionaire ontwikkeling in de Entente landen ligt, achten wij een gevaar voor de ontwikkeling der wereldrevolutie. Dit blijkt duidelijk uit, dat wat Knuttel opmerkt over de „vrede“ van Versailles.

Hij zegt hierover dat „de afzonderlijke actie tegen deze vrede zou verkeert zijn geweest en stellig die tegen de interventie in Rusland hebben verzwakt. Principieel zou zulk een bestrijding te vergelijken zijn met de aparte actie tegen den drank, de kerk, het militarisme, die wij altijd verworpen hebben!“ Wij laten daar, dat de man blijkbaar het oorzakelijk verband tusschen den vrede van Versailles en de interventie in Rusland niet begrijpt, de vrede van Versailles die uitdrukking is van de wereldmacht van de Entente, heeft tevens de mogelijkheid van de bestrijding der revolutie grooter gemaakt, maar moeten toch zeggen dat ons zulke enormiteiten van den kant van een intellectueel die n.b. Gorter verwijt dat hij schrijft over zaken waarvan hij niets begrijpen zou, ons verbaasd deden staan. De actie tegen de „vrede“ van Versailles te vergelijken met een actie „tegen den drank“, het is eenvoudig belachelijk. Deze C. P.-official begrijpt nog steeds niet dat de a.s. proletarische revolutie, het revolutionaire proletariaat direct zal stellen tegenover dezen vrede. De eerste taak van het revolutionaire proletariaat zal zijn dit vredesverdrag te verscheuren, te strijden tegen den volkenbond, de internationale organisatie van het kapitaal. De strijd tegen den Versailles „vrede“ en tegen den „volkenbond“ staat daarom op het eerste plan van den proletarischen strijd, omdat het is de strijd tegen den machtigsten vijand van het internationale proletariaat. De leiding van de C. P., die dezen strijd niet wil en Knuttel de verdediger van die leiding, die dezen

strijd gelijk stelt met afzonderlijke „actie tegen den drank“ willen in wezen den onverzoenlijken strijd met de sterkste groep van het wereldkapitaal niet, zij zijn inderdaad „ongetwijfeld een contra-revolutionair element“ om met den Berlijnsche afgevaardigde op het congres der K.A.P.D. te spreken.

Knuttel eindigt zijn stuk met de voorstelling alsof de oppositie van meening is, dat de leiding niet moet worden weggejaagd, omdat er niemand zou zijn om haar te vervangen. Volgens hem voelen Gorter & Luteraan zich hiertoe niet in staat. Wij zullen ons door Knuttel niet op dit enge terrein laten dringen. „Onzen strijd tegen de verkeerde taktiek van de leiding zullen wij sterker dan ooit voortzetten. Wij zijn ervan overtuigd, dat in en door dien strijd zich de oppositie zal ontwikkelen tot een kracht in staat de communistische beweging te vernieuwen. De oude leiders willen wij niet door nieuwe vervangen, maar wij willen, dat het proletariaat zal leeren zelf te denken en zelf te handelen. Wij willen niet, zooals de bekrompen intellectueel Knuttel dit wil, de buitenlandse politiek maken tot het gebied, waarop enkele ook geleerden bewegen, maar wij willen dat het proletariaat zelf zal leeren zijn standpunt te bepalen ten aanzien van de levensvraagstukken van de proletarische beweging. Niet de dictatuur van enkele intellectueelen willen wij, maar de dictatuur van het proletariaat.

In dezen strijd voor de vernieuwing van de revolutionaire beweging moeten alle genooten, die met ons in het algemeen eensgezind zijn, zich naast ons scharen in den strijd tegen het opportunisme.

A. K.

Steunpenning.

Ontvangen van C. J., Den Haag, f 5.—
Wie volgt?

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verlenen aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

Iste Jaargang No. II
Juni 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De verkiezingen voor den Rijksdag in Duitschland.

De stembus heeft gesproken. Fehrenbach is kanselier en heeft een ministerie bijeengeraapt. De onafhankelijke sociaal-democratie is versterkt uit den strijd gekomen, evenals rechts.

De meerderheids-socialisten nemen voor een poos niet deel aan de regeering, maar zullen Fehrenbach „neutraal“ steunen. Dat is dus het resultaat van de stembus. Thans is de voornaamste zorg van Stinnes en de andere groote hanzen van de industrie en het grootgrondbezit, om de Entente in Spahoning om den mond te smeren. De Deutsche contra-revolutie vraagt nederig aan de wereld-contra-revolutie om billijke voorwaarden, om het verdrag van Versailles te kunnen uitvoeren.

Daarom draait alles. De nieuwe egeering is een handlangster van de Entente, van de wereldplundersaars en oorlogsvrekkers. De Deutsche bourgeoisie heeft wel den wil, heeft niet de macht tot oorlog tegen de Entente. Het komt er thans op aan, zich aangenaam te maken op kosten van het Deutsche proletariaat bij de Entente. Duitschland moet weer omhoog, in den wedstrijd op de wereldmarkt. Komt het zoover, dan zal de bourgeoisie in Duitschland zien wat ze doet. Daarom thans rust in het binnenland, produceeren en steunen op een sterke huurliedenbende, op een tot alles in den burgeroorlog in-staat-zijnde Rijksweer.

De nieuwe Rijksdag, het misselijk contra-revolutionair product, is de juiste uitdrukking van deze verhouding van de bourgeoisie van Duitschland tot de heerschende wereldmacht der Entente.

Daarom is de strijd niet uit. Hij begint pas. Om aan geld te komen is bij de wet bepaald, dat aan elken arbeider (ster) 10 procent van het loon zal worden afgetrokken voor de belasting. Anders kan de Entente niet de centen krijgen die ze wil persen uit Duitschland. Want de bourgeoisie, deze zwarte bende van moordenaars, die zich barricadeeren achter de wetten, alias, de burgerlijke democratie, wil niet of zeer weinig betalen van de schuld aan de Entente. Dit spreekt van zelf.

De levensmiddelenprijzen zijn buitengewoon hoog, hooger dan ooit in Duitschland. Door heel Duitschland gaat een stroom van verzet tegen den loonaf trek, tegen de duurte.

De massa's stroomden uit de huizen op

de straten, en pakken de middelaars van den woeker, den middenstand, onzacht aan. De veiligheidspolitie is weer in actie. De gevechten nemen weer een aanvang op de straten. Ongewapende vrouwen en mannen gaan de gewapende regeeringsbandieten te lijf. Stad na stad wordt door dit onweer der massa overvallen. Dat zijn de juichkreten waarmee de nieuwe regeering door de massa is ontvangen. Dit is het ware geluid wat uit de diepte opstijgt en niet wat komt uit den rijksdag en uit de van a tot z bedriegelijke regeeringverklaring. De ware hervormingen die in Duitschland niet op het papier, maar werkelijk bestaan, zijn de honger en de duurte.

De nieuwe regeering als ze eens zal heengaan, om de Ebert-Scheidemann partij opnieuw den faillieten boedel over te laten, is de regeering tot aan de conferentie van Spa. Zij, de regeering, leidt niet, maar wordt geleid. De groote banken, de allergruote industriebaronnen, zij geven den toon aan. De Deutsche bourgeoisie onderwerpt zich aan de Entente, en daarom zet de bourgeoisie in het Duitschland van Fehrenbach den voet op den nek van de Deutsche arbeiders. Het Deutsche proletariaat kan zich niet bevrijden van den druk der eigen bourgeoisie, zonder den oppersten druk, het geweld van de Entente te weerstaan, met dezelfde middelen, waarmee de Deutsche arbeiders ook Fehrenbach met de Rijksweer tegenstand bieden.

Het middel waarmee de Rijksweer bestreden wordt is niet het parlement, is niet de vakbeweging.

Zoo staat het ook met de geallieerden. Met een kiesbiljet kan men niets uitrichten tegen de Fransche, Engelsche, Belgische en Amerikaansche troepen, die in Duitschland gelegerd zijn. Het gewapende proletariaat, de dictatuur, kan zich niet laten afschrikken door de zwarte of blanke troepenmassa's der geallieerden. Zoo staan de zaken in Duitschland er voor, als de rijksweer eenmaal verslagen is door de gewapende arbeidersmassa's. De overwinning der gewapende massa in Duitschland is een schending, een breuk, met den vrede van Versailles.

Wijnkoop zei op het laatste congres der C. P. te Groningen: „Wij doen niet mede aan het geschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer“. Daarmee is het vonnis over zijn eigen partijpolitiek geveld. Deze uitspraak toont aan wat er waar is van de bewering, alsof Wijnkoop vóór de Deutsche revolutie zijn kan en gelijktijdig

voor den vrede van Versailles, d. i. voor de vastlegging van de overwinning der geallieerden.

Men moet een Knuttel zijn om niet in te zien, dat men of voor het één, of voor het ander moet zijn. De buitenlandse specialiteit van de C. P., v. Ravesteijn, zei dan ook onlangs bij de behandeling van het ontwerp tot toetreding van den Volkerenbond in de Kamer, dat hij „en voor de geheele wereld en voor ons land zulke vreeselijke dingen niet verwacht“ van het „pactum“ van Versailles. Ofschoon, zoo voegde hij er voorzichtig aan toe — hij is niet zoo lomp als Wijnkoop, want dat is niet politiek — hij er „afwijzend“ tegenover staat!!

Deze principieele uitspraken van de twee leiders der C. P. over den vrede van Versailles moet men goed in het geheugen prenten.

De uitslag van de verkiezing voor den rijksdag is o.i. dus volkomen contra-revolutionair. Ze heeft duidelijk in het licht gesteld dat er een afgrond is tusschen de klassen in Duitschland. Dat men door de burgerlijke democratie geen oplossing kan brengen voor de problemen in Duitschland en daarbuiten. De wereldpolitieke verhoudingen worden door den uitslag der verkiezing niet in het minst beroerd. Integendeel wordt de kloof grooter in Duitschland. De eenige uitweg voor de „zware“ industrie en de groot-grondbezitters is, om dezen gapenden afgrond minder zichtbaar te maken, door op het geschikte moment zoo te manoeuvreren, dat de Vorwärts-democratie het roer in handen neemt, tenzij deze fractie steeds en steeds zoo gedienschtig is, om in alles de Fehrenbach-regeering volgzzaam te steunen. Dit laatste is zeer wel mogelijk, zijn het dan ook voor korten tijd. Maar op het rekken, het van de eene situatie tot de andere voortworstelen, komt voor de regeering in Duitschland en haar parlementair verblindings-apparaat alles aan! Lukt dit niet om zoo de regeering voort te zetten, van den eenen dag in den anderen, dan komt alleen de straat in aanmerking voor een oplossing. Dit laatste te bemantelen, te vermijden, uit te stellen, te verdoezelen, door schijn, bluf en andere middeljes, is de voornaamste taak van den Rijksdag. Daarom is het parlement in Duitschland en alles wat daarmee samenhangt de grootste fopspeen voor het proletariaat. Uit den aard der zaak is een revolutionair proletariaat niet geroepen zulk een fopspeen in den mond te nemen. De dicta-

Steunt de uitgesloten Bouwvakarbeiders.

tuur van Stinnes, van Bankconsortiums, die steunen op de Rijksweer, en dit alles weer geheel ondergeschikt is aan de Entente, deze alleenheerschappij van de groote woekeraars, dieven en groot-moordenaars kan men niet door middel van de verkiezingen bestrijden. Het bankroete kapitalisme in Duitsland, dat zich wil herstellen door Ententehulp, terwijl omgekeerd de Entente uit vrees voor de proletarische revolutie in Duitsland wel een ietsje hulp wil geven, maar niet zóó dat het kapitalistisch gesproken „er weer bovenkomt”, de Entente vreest voor een uiteenzetting op straat, tusschen proletariaat en bourgeoisie. Op 7 Juni schreef *The Times*.

„Een regeering van nationaal liberalen, democraten en van het Centrum, daarmee zal men een proef nemen. Dit wil eenvoudig zeggen dat alle vertegenwoordigers van de arbeidende klasse, meerderheids en onafhankelijke socialisten, zullen worden gedreven in één oppositiekamp. De oude onverzochte tegenstelling tusschen den arbeid en de overige gemeenschap zal daarmee weer hersteld zijn. In dit tijdvak na de revolutie komt dit neer op een conflict wat zich niet beperken zal tot de vergaderzaal en het parlement. Het zou beteekenen een *her-nieuwing van de revolutionaire straatgevechten* waarop de uitersten van beide kanten maar al te zeer gebrand zijn”.

Ons dunkt, dat *The Times* de zaak in het algemeen goed inziet. Wij laten het oordeel over het oppositiekamp van onafhankelijken- en meerderheids-socialisten voor wat het is. Maar men ziet hier duidelijk, waarvoor de „socialistische” partijen in Duitsland dienen evenals het parlement. Het is in Duitsland het vuilste bedrog, een bedrog, men ziet het uit het oordeel van *The Times*, dat *de Entente noodig heeft*. Want de geallieerden zijn bang voor het gevaar van een burgeroorlog in Duitsland, voor een uiteenzetting met de rijksweer. Want daarna komt zij aan de beurt, de Entente zelve.

We gaan dus zware tijden tegemoet. Het groote geluk is, dat in Duitsland een proletarische partij leeft, die de revolutie in Duitsland ziet als een onderdeel van de wereldrevolutie, die zich bewust is dat de strijd in Duitsland direct verband houdt met den strijd tegen het wereldimperialisme. Daarom sympathiseeren we zoo zeer met de K.A.P.D. Ziehier wat het orgaan van onze kameraden en broeders schrijft in het in Berlijn uitkomend partijblad: „Duitsland mokt niet en wordt uitgekleeft tot op het hemd. Deze onmogelijke regeering bekomert zich slechts om Spa. De Duitse proletariërs moeten weten, dat *alleen de vernietiging van den vrede van Versailles, het begin is van hun toekomst. Deze vrede van Versailles kan men alleen vernietigen in het belang van het proletariaat, als het proletariaat de dictatuur heeft. De strijd voor de dictatuur der arbeiders in Duitsland is tevens de strijd voor de bevrijding uit de klauwen der Entente en gelijktijdig een strijd*

voor de belangen der proletariërs van West-Europa.

Het hier weergegeven oordeel is geheel in overeenstemming, wij vestigen daarop nog eens nadrukkelijk de aandacht, met ons blad „De Rode Vaan”, zooals dat van den aanvang af, juist hetzelfde heeft uiteengezet. Geheel in tegenstelling dus met wat v. Ravesteijn en Wijnkoop meenen, contra-revolutionaire politici als ze zijn. Dat Gorter dit juist zoo inzag, bleek meer dan eens en wij behoeven niet te herhalen, hoe deze p.g. stond tegenover den vrede van Versailles.

De strijd voor de Duitse revolutie die opgehouden wordt door de burgerlijke democratie, door het parlement, door de parlementaire partijen in Duitsland, komt dus weer in een nieuw stadium. Nu moet het proletariaat strijden en niet het kapitalisme herstellen.

De verkiezingen en alles wat daarmee samenhangt — en dat is veel zoo men gemerkt heeft — dringt dit alles weer tot een sterkeren samenhang. Daarom het geweer bij den voet. Het Nederlandsche proletariaat heeft oók plichten tegenover de Duitse revolutie. Nederland mag geen etappe-gebied worden voor de Ententetroepen.

De Nederlandsche arbeiders moeten zich er van bewust zijn, hoe zij moeten staan tegenover de revolutie in Duitsland.

Elke poging van de contra-revolutie om de dictatuur der gewapende arbeiders in Duitsland te benadeelen, moet worden tegengegaan.

Vervolg-congres van 't N.A.S.

Een toeschouwer zond ons een brief, waaraan wij het volgende ontleenen:

U en anderen zult het wel gelezen hebben, hoe men stelselmatig er op uit was de groote punten die op den beschrijvingsbrief stonden, of punten die veel aanleiding tot bespreking hadden kunnen geven in verband met de leiding, heeft vermeden. Dit kwam vooral uit b.v. in het niet bespreken van de leiding van het blad „De Arbeid”, o.i. een beslist contra-revolutionair blad.

Men zei, ja dat was al besproken of afgedaan door de motie van de oppositie, aangaande den opbouw.

Op het vervolg-congres heeft de voorzitter h'm dit gelapt. Hij wist dit punt af te voeren door handig het voor afgedaan te verklaren, terwijl aan den anderen kant, Lansink Jr. zeer uitvoerig liet babbelen over de rechtspositie van de gesalarieerden, en alle sprekers over dit onderwerp, tot in de kleinste details liet gaan. Dit noemt Lansink Jr. natuurlijk „zaken doen”. Een discussie over de krant zooals die de laatste twee jaar is geredigeerd, dat is geen „zaken doen”!

Het is eenvoudig een schandaal, dat zoo iets kan gebeuren!

Een nog groote schande was het dat een voorstel, blijkbaar doelende op een aansluiting bij de 3e Internationale, om twee minuten voor de sluiting aan de orde kwam.

Dit voorstel werd eerst besproken door Lansink Jr., toen door den gesalarieerde van

de Bouwvakfederatie en per motie van orde netjes om zeep gebracht.

Dit voorstel was opzettelijk door het bestuur achteraan op de Agenda gebracht. Als ik goed gelezen heb onder „diversen”. Wat men al niet diversen noemt!!

Uit deze feiten blijkt hoe de baasjes van het N.A.S. met trucs werken om kritiek te ontgaan; met welke middelen zij de nieuwe gedachte van de 3e Internationale probeeren in de geboorte te smoren. Tegen de heeren sociaal-patriotten, merk Lansink Jr. en Kolthek moet men scherp strijden. Ik schrijf U nog wel een woordje over m'n andere indrukken van dit congres.

Program van de K.A.P.D.

VERT. VAN J. E.

VOORWOORD.

Temidden van den strijd tusschen revolutie en contra-revolutie werd de K.A.P.D. opgericht. Het geboorteuur van de nieuwe partij valt echter niet op Paschen 1920, toen de tot nu toe slechts weinig voeling met elkaar houdende „oppositie” zich organisatorisch aaneensloot. Het ontstaan van de K.A.P.D. valt tezamen met die ontwikkelingsfase in de K.P.D. (Spartacusbond), waarin een onverantwoordelijk stel leiders, (die hun persoonlijk belang stellen boven de belangen van de proletarische revolutie), het verstonden hun persoonlijke opvatting over den „dood” van de Duitse revolutie op te dringen aan de zich energiek tegen deze opvatting verzettende partij-meerderheid, en op grond van deze persoonlijke opvatting de tot nu toe revolutionaire taktiek van de partij in een reformistische wist om te zetten. Deze verraderlijke houding van Levi, Posner & Co. rechtvaardigt op nieuw de opvatting, dat een radicale terzijde-stelling van een dergelijke leiderspolitiek de voorwaarde voor den snellen voortgang der proletarische revolutie in Duitsland moet zijn. Dit is inderdaad de grond-oorzaak van de tegenstelling, die tusschen ons en den Spartacusbond is ontstaan, een tegenstelling, die zóó groot is, dat de kloof, die ons van hem scheidt, breder is dan de tegensiening Levi, Piek, Thalheimer enz. eenerzijds en Hilferding, Crispin en Stampfer anderzijds. De idee, den revolutionairen wil van de massa tot doorslaggevend factor in de taktiek van een werkelijk proletarische organisatie te verheffen, is de aanleiding voor den organisatorischen opbouw van onze partij. De *autonomie der leden* onder alle omstandigheden tot uitdrukking te laten komen, is het grondbeginsel van een proletarische partij, die geen partij is in de gebruikelijke beteekenis van het woord.

Daarom spreekt het vanzelf, dat het bij dezen aan onze organisaties aangeboden partijprogramma, dat door een programcommissie, in opdracht van het partijcongres is vastgesteld, slechts als *program-ontwerp* moet geven, tot een volgend, regelmatig bijeengeroepen partijcongres verklaard heeft met dit ontwerp in te stemmen. Overigens hoeft met de mogelijkheid van voorstellen,

voorzover die op de principieele of tactische houding der partij betrekking hebben, nauwelijks rekening te worden gehouden, daar dit ontwerp zooals het hier wordt aangeboden, niets anders dan de door het partijcongres met algemeene stemmen aangenomen beginselverklaring, uitvoeriger, maar zuiver, weergeeft. Eventuele wijzigingen in den vorm, zullen aan den revolutionairen geest, die het program ademt, geen afbreuk doen. Als een lichtende ster blijft ons het marxistische inzicht van de *historische noodzaakelijkheid* van de dictatuur van het proletariaat; onverwrikbaar blijft onze wil, den strijd voor het socialisme te voeren op den grondslag van den Internationalen klassenstrijd. Onder dit vaandel is de overwinning van de proletarische revolutie verzekerd.

HET UITVOEREND COMITÉ.

BERLIJN, Mei 1920.

De uit den wereldoorlog geboren wereldcrisis met haar geweldige economische en sociale gevolgen, die den indruk wekken van een puinhoop van kolossale uitgestrektheid, heeft niets anders te beduiden, dan dat de „godenschemering” der burgerlijk-kapitalistische wereldorde is aangebroken. Het gaat nu niet meer om een periodiek terugkeerend, aan de kapitalistische productiewijze eigen crisis, — het is de crisis van het kapitalisme zelf, die, onder krampachtige schokken van het geheele sociale organisme, onder de geweldige botsing der klassen-tegenstellingen, die ongekend scherp zijn, en met massale ellende onder de breede lagen van het volk, zich als 't ménetekel der burgerlijke maatschappij aankondigt. — Steeds duidelijker blijkt dat de zich met den dag nog verscherpende belangentegenstellingen tusschen uitbuiters en uitgebuit, dat de, ook aan de tot nu toe onverschillige lagen van het proletariaat steeds duidelijker wordende tegenstelling tusschen kapitaal en arbeid binnen het raam van de kapitalistische maatschappij niet kan worden opgelost. Het kapitalisme heeft een volslagen fiasco gemaakt, het heeft zich in den imperialistischen rooftocht historisch onmogelijk gemaakt, het heeft den chaos gebracht, waarvan de voortduur ondragelijk is en die dus het internationale proletariaat voor de wereldhistorische keuze stelt: terug te vallen in de barbaarsheid of een socialistische maatschappij op te bouwen.

Van alle volkeren der aarde heeft tot nu toe alleen het Russische proletariaat in een heldhaftigen strijd de heerschappij van zijn kapitalistische klasse gebroken, en zelf de politieke macht in handen genomen. Met heroïek moed heeft het den gezamenlijken aanval der door het internationale kapitaal georganiseerde legers met succes afgeslagen en staat thans voor de ongekend moeilijke taak, de door den wereldoorlog en daarop volgende tweejarige burgeroorlog totaal geruïneerde maatschappij op socialistischen grondslag op te bouwen. Het lot van de Russische Radenrepubliek is afhankelijk van de ontwikkeling der proletarische revolutie in Duitsland. Na de overwinning van de

Duitse revolutiezal eensociaal-economische eenheid ontstaan zijn, die door een wederzijdsch omruilen van industrie- en landbouwproducten in staat is, een werkelijk socialistische productie-wijze in te voeren, zonder nog tot maatschappelijke en daardoor ook politieke concessies aan het wereldkapitaal gedwongen te zijn. Als het Duitse proletariaat zijn wereldhistorische taak niet in den kortst mogelijken tijd vervult, is de voortgang der wereldrevolutie voor jaren, zoo niet voor tientallen van jaren een open vraag. Inderdaad is Duitsland in zooverre op het oogeblik het brandpunt der wereldrevolutie. De revolutie kan in de landen van de „overwinnaars”, de landen van de Entente eerst opgang maken, als de groote barrière der midden-Europa overgemaakt is. Natuurlijk zijn de economische omstandigheden voor de proletarische revolutie in Duitsland oneindig veel gunstiger dan in de landen van de „overwinnaars” in West-Europa. Het onder goedkeuring van de vrede van Versailles, tot het uiterste uitgeplunderde Duitse economische leven heeft een „Verelendung” tengevolge gehad, die binnen niet al te langen tijd zal leiden tot een gewelddadige oplossing der catastrofe. Daarbij komt, dat de roofvrede van Versailles niet slechts aan een kapitalistische productie wijze in Duitsland buitengewoon moeilijke en voor het proletariaat ondragelijke hinderepalen in den weg legt, maar zijn gevaarlijkste kant is deze, dat hij de economische grondslagen van de toekomstige socialistische maatschappij in Duitsland ondermijnt, en dus de ontwikkeling der wereldrevolutie ook in dit opzicht tot een open vraag maakt. Uit dit dilemma redt ons slechts de snelle voortgang van de Duitse proletarische revolutie. De economische en politieke toestand in Duitsland is overrijp voor het uitbreken van de proletarische revolutie. In dit stadium van de historische ontwikkeling, waarin het ontbindingsproces van het kapitalisme slechts door schijnbare machtsposities kunstmatig wordt verborgen, komt het er op aan, het proletariaat het *bewustzijn* bij te brengen, dat slechts een energiek ingrijpen noodig is, om van de macht, die het eigenlijk al bezit, een daadwerkelijk gebruik te maken. In een dergelijke periode van den revolutionairen klassenstrijd, waarin de eindstrijd tusschen kapitaal en arbeid is aangevangen en de eigenlijk beslissende slag reeds is begonnen, is er geen sprake van een compromis met den doodsvijand, doch slechts van *strijd tot het uiterste*. In het bijzonder richten wij ons tegen de instituten, wier tendenz op de overbrugging van de klassen-tegenstellingen gericht is, en dus op een soort politieke of maatschappelijke arbeidsgemeenschap tusschen uitbuiters en uitgebuiten uitloopt. Op het oogeblik waarop de *objectieve* voorwaarden voor het uitbreken van de proletarische revolutie aanwezig zijn, zonder dat de permanente crisis op een acute verscherping uitloopt of waarop geweldige verscherping ontstaat, die door het proletariaat niet tot in zijn uiterste consequenties begrepen en uitgebuit wordt, moeten *subjectieve* oorzaken aanwezig zijn, die den

vermelden voortgang van de revolutie, als remmende factoren in den weg staan. Met andere woorden: de ideologie van het proletariaat staat ten deele nog in het teken van burgerlijke of kleinburgerlijke begrippen. De psychologie van het Duitse proletariaat in zijn huidige toestand, draagt nog maar al te zeer de sporen van een eeuwenlange militaire slavernij, bovendien ook de kenmerken van een gebrek aan zelfbewustzijn, zooals dat zich tengevolge van het parlementarisme der oude soc. dem. partij en de Onafhankelijke Soc. Partij eenerzijds en het absolutisme der vakverenigings-bureaucratie anderzijds noodzakelijk ontwikkelen moest. De subjectieve oogeblikken spelen in de Duitse revolutie een beslissende rol. Het probleem van de Duitse revolutie is het probleem van de *ontwikkeling van het zelfbewustzijn* van het Duitse proletariaat.

Zich dezen toestand bewust, zich bewust ook van de noodzakelijkheid het tempo van de ontwikkeling der wereldrevolutie te bespoedigen, en den geest van de derde Internationale getrouw, strijdt de K.A.P.D. voor de onmiddellijke opheffing van de burgerlijke democratie en voor de dictatuur van de arbeidersklasse. Ze verwerpt in de democratische wetgeving de, in deze periode dubbel-onzinnigen en onhoudbaren grondslag, ook de uitbuitende kapitalistenklasse politieke rechten en het uitsluitend beschikingsrecht over de productiemiddelen te willen toekennen.

Aan haar maximalistische doeleinden getrouw spreekt de K.A.P.D. zich uit tegen alle reformistische en opportunistische strijdmethoden, waarin zij slechts een ontwijken van den ernstigen en beslissenden strijd met de bourgeoisie ziet. Zij wil dezen strijd niet ontwijken, zij daagt zelfs uit tot dien strijd. In een staat die alle kenmerken toont van de ingetreden periode van het kapitalistisch verval, behoort ook het parlementarisme tot de reformistische en opportunistische strijdmethoden. In een dergelijke periode het proletariaat opwekken, aan de verkiezingen deel te nemen, beteekent: in het proletariaat de gevaarlijke illusie te „wekken en te voeden, dat door parlementaire middelen de crisis overwonnen kan worden; beteekent het toepassen van een burgerlijk wapen in den klassenstrijd, in een periode waarin slechts proletarische strijdmiddelen met hun besliste en meedoogenlooze werking den doorslag kunnen geven. Het deelnemen aan het burgerlijke parlementarisme te midden van de voortschrijdende proletarische revolutie beteekent tenslotte niets anders dan *de sabotage van het radenstelsel*.

Het radenstelsel staat, in de periode van den proletarischen strijd om de politieke macht, in het middenpunt van de revolutionaire ontwikkeling. De meer of minder sterke weerklank, die het radenstelsel afwisselend in het bewustzijn der massa vindt, is de grondmeter voor de ontwikkeling der sociale revolutie. De strijd om de erkenning van revolutionaire bedrijfsraden en politieke arbeidersraden binnen het raam van een bepaalde revolutionaire situatie, groeit logisch uit tot een strijd om de dictatuur van het

Steunt de uitgesloten Bouwvakarbeiders.

proletariaat, tegen de dictatuur van het kapitalisme. Deze revolutionaire strijd, waarvan de eigenlijke grondslag het radenstelsel is, richt zich noodzakelijkerwijze tegen de gehele burgerlijke maatschappij-orde en dus ook tegen den politieke vorm, waarin zij tot uiting komt: het burgerlijk parlementarisme. Radenstelsel of Parlementarisme? Dat is de vraag van wereld-historische betekenis. Opbouw van een proletarisch communis-tische wereld of ondergaan in het moeras van de burgerlijk kapitalistische anarchie? Temidden van een zoo door en door revolu-tionaire situatie als tegenwoordig in Duitschland betekent dus het deelnemen aan het parlementarisme niet slechts een sabotage van het radenstelsel, doch bovendien een galvaniseeren van de in staat van ontbinding verkeerende burgerlijk-kapitalistische maatschappij en dus een meer of minder gewilde vertraging van de proletarische revolutie.

Naast het burgerlijk parlementarisme zijn de vakbonden het voornaamste bolwerk tegen de ontwikkeling van de proletarische revolutie in Duitschland. Hun houding in den wereldoorlog is bekend. Hun overwegende invloed op de principiële en tactische houding der oude soc. dem. partij leidde tot het proclameren van de „Godsvrede” met de Duitse bourgeoisie, wat gelijk stond met een oorlogsverklaring aan het internationale proletariaat. Hun verraderlijke rol werd voortgezet bij het uitbreken van de November-revolutie in Duitschland, waarbij zij hun contra-revolutionaire gezindheid vastlegden door met het ineenslopende Duitse kapitalisme een maatschappelijke vrede te sluiten. Hun contra-revolutionaire tendenz hebben zij gedurende de gehele periode der Duitse revolutie tot op den huidigen dag bewaard. Het is de vakvereenigingsbureaucratie geweest, die zich 't hevigst verzet heeft tegen de in de Duitse arbeidersklasse steeds meer om zich heen grijpende gedachte van het Radenstelsel, en die de uit de economische massa acties logisch voortvloeiende politieke tendenzen met het doel de politieke macht in handen van het proletariaat te leggen, met succes te verlammen wist. Het contra-revolutionaire karakter van de vakbonden is zoo duidelijk, dat talrijke ondernemers in Duitschland de aanstelling van arbeiders afhankelijk maken van het lidmaatschap van een vakbond.

Daaruit blijkt duidelijk, dat de vakvereenigingsbureaucratie aan de instandhouding van het in alle voegen krakende kapitalistische stelsel een werkzaam aandeel neemt. De vakbonden zijn dus naast de burgerlijke fundamentalen één der hoofdpeilers van den kapitalistischen klassenstaat. Dat deze contra-revolutionaire lichamen niet van binnen uit in revolutionairen zin omgewerkt kunnen worden, is door de geschiedenis van de vakbeweging der laatste anderhalf jaar dui-

delijk bewezen. De revolutioneering van de vakbonden is geen personen-vraag. Het contra-revolutionaire karakter van deze organisaties ligt in hun eigenaardig en hun systeem zelf. Hieruit vloeit logisch voort, dat slechts de vernietiging van de vakbonden zelf de baan vrij maakt voor den voortgang der sociale revolutie in Duitschland. Voor den socialistischen opbouw is iets anders noodig dan deze fossiele organisaties.

Uit de massa-acties is de bedrijfs-organisatie ontstaan. Niet nieuw in dien zin, dat zij opduikt als iets dat nog nooit is „dage-wesen”, maar nieuw in dien zin, dat zij gedurende de revolutie overal opkomt als noodzakelijk wapen van den klassenstrijd tegen den ouden geest en de oude grondslagen. Zij beantwoordt aan het radenstelsel en is dientengevolge niet slechts een vorm of een nieuw organisatie-spelletje of een mysterieuze wonderbloem, maar zij is de vorm, waarin de maatschappelijke revolutie tot uitdrukking komt, die naar een klasse-looze maatschappij streeft. Zij is een zuiver proletarische strijdorganisatie. Niet volgens de beroepen gescheiden, kan het proletariaat voor de afdoende omwenteling van de oude maatschappij georganiseerd zijn, dat moet in het bedrijf zelf geschieden. Hier staat de een naast den ander als klassegenuoot, hier moet ieder als gelijkberechtigde naast den ander staan. Hier staat de massa als de drijfkraft van het productiestelsel, ononderbroken er naar strevend het te begrijpen en de leiding ervan over te nemen.

Wordt vervolgd.

De Wet-Heemskerk.

Onze bourgeoisie heeft geboft. Goud heeft ze in overvloed. Oorlog rondom Nederland, maar niet op „ons” grondgebied. Ze heeft veel aan den oorlog verdiend. De oorlogswinst is enorm! Onze scheepvaart, plenty duiten meneer! Onze banken, ze hebben het zoo druk, dat ze het niet afkunnen. En dan de Oost! Suiker, ze staat beter dan ooit. De prijzen zijn zoo en zoo-veel maal hooger dan voor den oorlog. De oogst van rietsuiker is reeds vooruit van de hand gedaan. Daar heb je nou onze Koninklijke, onze Petroleum, meneer, ze staat er prachtig voor.

Wat een gulden tijd! Onze bourgeois koopt huizen, villa's, auto's, luxe-kleeren, reizen naar het buitenland, op een manier als nooit te voren. Ze worden vet en rond onze zakenmannen, zoo ze het niet reeds waren. Alles gaat op rolletjes!

Hoera! Leve den oorlog, leve den opbouw, piep, piep, voor Cort, voor Vissering, voor Treub, onze kranige regeerders en financiers en leve Heemskerk, de jolige

ouwbaas, die de rooien koest zal maken met de cel!

Het is wel noodig dat er een wet komt. Want dat is maar gekheid, voorzorgen moet je nemen. Wel is Holland geen Rusland en ook geen Duitschland, maar je kan niet weten. 't Werkt zoo besmettelijk. De revolutie weet je! En waar blijven wij dan, als er een regeering van S.D.A.P. en N.A.S. komt? Stel je voor Troelstra, kabinetsformateur, Kolthek, Binnenlandsche Zaken en Lansink Jr., Minister van Arbeid! Nee, daar heeft Ruys goed voor gezorgd! Alleen revolutie met wettelijke middelen en niks anders. Zoo is het monster der anarchie (zonder streep er tusschen) weer gemuilband.

Nou maar weer rustig aan 't golfspel, naar den voetbalwedstrijd en 's avonds een lekkere bitter in 'de Grootte Club, in De Witte, en Zondags op het Meer met het motorjacht. Er zijn nog regeerders in den Haag. De rooien, ze zullen 't ondervinden.

De burgerman heeft gelijk, want hij is zwak, daarom maakt ie zich sterk door burgerwachten tegen de revolutie. 't Is niet zoozeer tegen de beweging in eigen land, als tegen de gevaren die van buiten dreigen. Want die slaat hij niet hoog aan, die beweging binnen de grenzen. Hij kent nu de obstructie, hij kent nu de protest-staking. Hij wist dat het zou te overkomen zijn; drukte maakt hij nu niet verder over deze zaken. Onze reeders en bankdirecties, waren vooraf er zeker van overtuigd, ze zouden schitterend winnen.

Daarom geen gepieker verder, maar flink weer den strijd aangepakt tegen de bouwvakarbeiders. Eerst de havenarbeiders, dan de bouwvakarbeiders naar beneden. Volgt mekaar, één voor één. Niet allemaal tegelijk.

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenén aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
Lijnbaansgracht 297 (boven)
AMSTERDAM.

Iste Jaargang No. 12
Juli 1920.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

Bericht aan de Abonnees.

Zij die bij de eerste aanbieding van de postkwitanties niet hebben betaald, of in den loop van het jaar abonnee zijn geworden en nog niet hebben betaald, zal p. p. een kwitantie worden aangeboden. **Houdt uw geld dus gereed of laat de boodschap achter dat men betalen moet.** Vergeet dit s.v.p. niet!

DE TAKTIK VAN LENIN VOOR WEST-EUROPA.

Wanneer wij niet uit eigen waarneming en oordeel op onze hoede waren tegen de tactiek van Zinowjef en Radek namens het Uitvoerend Comité te Moskou voorgestaan, toegelicht door de brochure van Lenin, over „het radicalisme” kinderziekte van het kommu-nisme, we zouden eenigszins wantrouwig zijn geworden door de lofliederen aange-heven door de „Tribune”, voor Lenin, naar aanleiding van zijn geschrift. Lenin heeft misschien veel verdiend, maar niet om geprezen te worden door v. Ravesteijn en zijn handlangers. Lenin was niet een voorstander van het offensief van Kerensky, Lenin was geen voorstander van het voortzetten van den oorlog tot aan de overwinning der geallieerden, Lenin heeft zich gedurende den oorlog 1914-18 niet bereid verklaard scheepsruimte te leveren voor de Entente, gelijk Wijnkoop en van Ravesteijn.

Het politiek fortuijntje, het geschrift van Lenin, waarachter de leiders der C.P. zich probeeren op te stellen, evenals Levy van den Spartacusbond in Duitschland, zal de 3e internationale niet versterken, veel minder de wereldrevolutie, al mogen dezen ook thans boven drijven, de leiders.

De feiten die in de brochure van Lenin worden ontweken vindt men in den aanhang, vooral in het hoofdstukje over de kommunisten en de onafhankelijken in Duitschland. De feitelijke gebeurtenissen vindt men in samenhang aldus weergegeven in het verweer der K.A.P.D. tegen het Uitvoerend Comité te Moskou. „Wanneer tot voordien de Maximalistische doeleinden van den revolutionairen strijd op den voorgrond hebben gestaan, begon thans de Centrale van den Spartacusbond van dit beginsel af te wijken.

Dit kwam duidelijk aan den dag in den tijd van den aanslag van Kapp, toen de Spartacusbond de idee van de dictatuur van het proletariaat prijs gaf, met de motiveering, dat het Duitse proletariaat de voor het

grijpen naar de macht noodige rijpheid niet bezat. In een toestand die zoo gunstig was voor het instellen der proletarische dictatuur als nooit te voren, heeft de Spartacusbond het afgewezen, revolutionaire politiek te drijven en zich in bondgenootschap met den z.g.n. linkervleugel van de onafhankelijken ertoe beperkt, de gedachte van de socialistische „arbeidersregeering” te propageeren. Een arbeidersregeering, die steunende op het parlement, slechts dit eene resultaat kan hebben, het proces van de ontwikkeling van het zelfbewustzijn van het Duitse proletariaat opnieuw tot stilstand te brengen en daarmee tevens de proletarische revolutie.

Terwijl gedurende de uitbarsting van den Kapp-opstand de heele arbeidersklasse van Berlijn zich als één man verhef, om de dictatuur van Kapp, Lüttwitz c.s. te vernietigen, heeft de Centrale van Spartacus de gelegenheid gevonden, het proletariaat van Berlijn met een leuze te verwarren, die ten slotte op het steunen van Lüttwitz en Ludendorff moest uitloopen. In een manifest van den Spartacusbond op 13 Maart uitgegeven, vindt men den volgende merkwaardigen zin: „Het oogenblik (om den strijd met de militaire dictatuur op te nemen) is nog niet gekomen. Dit moment is er eerst, wanneer het ware gezicht van de militaire dictatuur zich zal onthullen...”

Welk een jammerlijk fiasco voor een zoogenaamd revolutionaire partij, die zich nog niet bewust is van de historische noodzakelijkheid, de oude, in de November-revolutie neergeslagen militaire jonkerklasse definitief den doodsteek te geven.

Tot zoover het verweerschrift. Het samengaan met de onafhankelijken, de verklaring dat een „objectieve grondslag” op het gegeven oogenblik (in Maart '20) voor de dictatuur van het proletariaat nog niet voorhanden was, omdat de meerderheid van het groote-stads-proletariaat nog voor de onafhankelijken was, met als gevolg, de toezegging van loyale oppositie (d.w.z. het afstand doen van de voorbereiding tot een geweldadige omwenteling) met betrekking tot de „Socialistische regeering” onder uitsluiting der burgerlijke partijen. Dit alles noemt Lenin: „een tactiek, die ongetwijfeld in den grond juist is”. (Zie pag. 87 van zijn boekje).

Het verraad van Spartacus, toen het proletariaat onder de wapens stond in Rijnland en elders, noemt Lenin een in den grond juiste tactiek!

Wel vindt Lenin iets op de formulering

af te dingen, maar dit is slechts bijzaak dunkt ons, als deze tactiek voor Duitschland juist is.

De heele dialectiek van Lenin vindt hier haar hoogtepunt, het andere is slechts toelichting van het eene groote dogma van Lenin dat overal eerst een „zuivere arbeidersregeering” aan het roer moet komen, in Engeland b.v. Henderson en zijn partij, voor het proletariaat de dictatuur kan veroveren.

We hebben voor Duitschland de proef op de som van deze tactiek. We hebben hier niet te maken met de drogredenen van Lenin, maar met de feiten, zooals die gebleken zijn door de tactiek van Spartacus. Een beide leiders (enkelen niet te na gesproken) die door Moskou werden gefinancierd, en geïnstrueerd worden thans zalig gesproken. Een tactiek die door alle revolutionaire arbeiders en door de grootste partij der Kommunisten, de K.A.P.D. scherp wordt teruggewezen en die nergens anders toe kan voeren en reeds gevoerd heeft dan tot de nederlaag der revolutie.

De oorzaak van deze houding der Russische Kommunistische partij hebben wij in No. 10 van ons blad reeds aangeduid. Daarbij komen voor Moskou nog andere factoren. Struthahn, een van de schrijvers van den Spartacusbond, zou ons wegwijs kunnen maken, zoo we het zelf nog niet waren. Deze schreef onlangs: De doorslaggevende feiten, waarmee de buitenlandsche politiek van Sovjet-Rusland moet rekening houden, zijn eerstens de revolutie in West-Europa en Amerika ontwikkelt zich langzaam, zij zal tientallen van jaren noodig hebben om definitief te kunnen overwinnen.

De intimi van Moskou, de Spartacuslieden, zeggen hier openlijk, wat de meeningen zijn der leiders van Moskou over de wereldrevolutie. Hier is mede een aanwijzing over de oorzaak waarom Lenin, niet dan met schijnredeneering, opkomt voor parlementairen arbeid en deelname aan de vakbeweging, ook daar waar zulks niet noodig is en niets is dan spelen in de kaart van de tegenrevolutie.

Want de tactiek van Lenin versnelt niet den gang der revolutie evenmin voor West-Europa als voor Amerika.

Dit blijkt duidelijk uit de Spartacustactiek in Duitschland. Daarom front tegen het Internationale spartacisme gepropageerd door Moskou. Als één man tegen de opportunistische tactiek van de leidende organen der 3e Internationale.